

REPUBLIKA HRVATSKA

Trgovački sud u Zagrebu

Zagreb, Trg Johna Fitzgeralda Kennedyja 11

P-884/2025

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Trgovački sud u Zagrebu, po sutkinji Jasminki Gadža, u pravnoj stvari tužitelja Druga fundacija SPV d.o.o., Zagreb, Lonjička ulica 2A, OIB: 25132169807, kojeg zastupa punomoćnik Domagoj Tomić, odvjetnik u Zagrebu, protiv tuženika Raiffeisenbank Austria d.d., Magazinska cesta 69, Zagreb, OIB: 53056966535, kojeg zastupa Sofia Petković, odvjetnica u Odvjetničkom društvu Glamuzina & Grošeta d.o.o. iz Zagreba, radi utvrđenja i isplate, nakon javne glavne rasprave zaključene 16. rujna 2026. u prisutnosti punomoćnika stranaka, s danom objave 28. listopada 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je ništetna ugovorna odredba sadržana u čl. 3. Ugovora o kreditu broj 029-50-2656148 sklopljenog 8. veljače 2005. između Zvonimira Despota, Veliko Polje, Uskopska 9, Veliko Polje, OIB:08492474995 kao korisnika kredita s jedne strane i Raiffeisenbank Austria d.d., Zagreb, Magazinska cesta 69, OIB: 53056966535 kao kreditora s druge strane, u dijelu koja glasi: „3,30% (tri zarez trideset posto) od iznosa kredita, jednokratna, naplaćuje se prilikom prvog korištenja kredita“.

II. Nalaže se tuženiku platiti tužitelju iznos od 573,76 EUR sa zateznim kamatama od 14. veljače 2005. do 31. prosinca 2007. po stopi određenoj čl. 1. Uredbe o visini stope zatezne kamate, od 1. siječnja 2008. do 31. srpnja 2015. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30. prosinca 2023. do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

III Nalaže se tuženiku naknaditi tužitelju parnične troškove u iznosu od 1.144,43 EUR zajedno sa zateznim kamatama od 28. listopada 2026. do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi i tijekom postupka navodi da su Zvonimir Despot i tuženik 8. veljače 2005. sklopili Ugovor o kreditu, da je čl. 3. Ugovora ugovoreno naplaćivanje administrativne naknade. Korisniku kredita je 14. veljače 2005. naplaćena naknada za obradu kredita u iznosu od 573,76 EUR. Navodi da je ugovor o kreditu tipski i adhezijski ugovor kojeg je sastavio tuženik te da se o toj odredbi nije pojedinačno pregovaralo te da na sadržaj navedene odredbe korisnik kredita koji je potrošač nije imao niti je mogao imati bilo kakvog utjecaja. Navodi da tuženik nije informirao korisnika kredita o tome koji bi stvarni troškovi bili obuhvaćeni ovom naknadom, razlozima koji bi opravdavali naplaćivanje takve naknade, svrsi naknade, relaciji odnosa između iznosa naknade i zauzvat pruženih usluga. Navodi da je ta odredba prouzročila znatnu neravnotežu u pravima i obvezama stranaka na štetu korisnika kredita. Navodi da su korisnik kredita i tužitelj sklopili ugovor o ustupu tražbine kojim je tražbina prenesena tužitelju.
2. Tuženik u odgovoru na tužbu ističe prigovor nedostatka aktivne legitimacije. Navodi da je tražbina potrošača strogo osobne naravi pa ne može biti predmet ustupa. Ističe prigovor zastare. Navodi da je odredba ugovora o kreditu o naknadi za obradu kredita jasna, razumljiva, lako uočljiva i određena. Smatra da je svaki prosječni potrošač sposoban izračunati i razumjeti postotak od određenog iznosa i utvrditi iznos svoje obveze. Plaćanje jednokratne naknade za korištenje kredita propisano je tužnikovim općim aktima čija je primjena ugovorena u čl. 9. Ugovora o kreditu, a korisnik je potpisom ugovora izjavio da je sa istima upoznat i pristao na njihovu primjenu. Kada bi sporna odredba i bila ništetna, a što tuženik osporava, uzrok ništetnosti bila bi zabrana manjeg značaja. Navodi da u vrijeme zaključenja predmetnog Ugovora o kreditu nije bilo zabranjeno ugovoriti i naplatiti takozvanu ulaznu naknadu, a niti je bilo propisano da je tuženik dužan navesti sve troškove koji se navedenom naknadom podmiruju. Smatra da je pogrešno zahtijevati da potrošaču trebaju biti poznati način određivanja iznosa naknade i troškovi koji se tim iznosom pokrivaju jer bi isto zahtijevalo da potrošač razumije izrazito specifično funkcioniranje i financiranje bankarskog sustava, a što nije u skladu sa zahtjevima zaštite potrošača.
3. Tijekom dokaznog postupka sud je izveo dokaze uvidom u isprave u spisu i saslušanjem svjedoka Zvonimira Despota, te je ocjenjujući rezultate izvedenih dokaza, sukladno odredbi čl. 8. Zakona o parničnom postupku ("Narodne Novine" broj: 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 84/08, 123/08, 57/11,

25/13, 70/19, 80/22, 114/22 i 155/23 dalje: ZPP), utvrdio da je tužbeni zahtjev osnovan u cijelosti.

4. Predmet spora je tužiteljev zahtjev za utvrđenjem ništetnosti odredbe čl. 3. Ugovora o kreditu koja određuje da se prilikom prvog korištenja kredita naplaćuje jednokratna naknada od 3,30% od iznosa kredita i zahtjev za isplatu plaćenog iznosa po osnovi ništetnosti te odredbe Ugovora o kreditu.
5. Između stranaka nije sporno da su tuženik i Zvonimir Despot sklopili Ugovor o kreditu 8. veljače 2005., visina naplaćene naknade i datum kada je naknada naplaćena (14. veljače 2005.).
6. Iz Ugovora o kreditu od 8. veljače 2005. (list 10-18 spisa) proizlazi da se radi o potrošačkom ugovoru jer korisnik kredita nije obrtnik, niti trgovac pojedinac, već fizička osoba koja ne obavlja registriranu djelatnost pa se radi o potrošaču sukladno odredbi čl. 3. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj: 96/03 – dalje u tekstu: ZZP) koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja ugovora o kreditu. Odredbom čl. 6. Ugovora o kreditu određeno je da je namjena kredita kupnja osobnog vozila, a isto proizlazi i iz iskaza korisnika kredita Zvonimira Despota (list 103-104 spisa).
7. Odredbom čl. 3. Ugovora o kreditu određeno je da naknada iznosi 3,30% (tri zarez trideset posto) od iznosa kredita, jednokratna i naplaćuje se prilikom prvog korištenja kredita.
8. Iz Ugovora o ustupu/prijenosu tražbine (list 19-24 spisa) utvrđeno je da su Zvonimir Despot i tužitelj sklopili Ugovor o ustupu tražbine 5. lipnja 2023. U čl. 1. i 2.1. Ugovora o ustupu tražbine ugovoreno je da Zvonimir Despot ustupa tužitelju novčanu tražbinu prema tuženiku nastalu po osnovi ništetnih odredbi ugovora o kreditu broj 029-50-2656148 sklopljenog između Zvonimira Despota i tuženika, i to tražbina na povrat preplaćenih iznosa s naslova valute, kamata i svih plaćenih naknada.
9. Tražbina iz čl. 2.1. Ugovora o ustupu potraživanja je odrediva, tj. činidba koja je predmet ustupa je odrediva, bez obzira na to što u čl. 2. Ugovora o ustupu tražbine nije naveden konkretan novčani iznos. Ugovor o ustupu tražbine sadrži podatke o vjerovniku, dužniku i pravnom temelju tražbine koja se ustupa, te je vidljivo da se ustupa cjelokupna tražbina ustupitelja prema tuženiku po osnovi ništetnih odredbi predmetnog ugovora o kreditu. Takvim naznačivanjem predmeta cesije činidba je odrediva jer je ustupljena cjelokupna tražbina, vidljivo je koja tražbina je ustupljena, a visina te tražbine se može utvrditi s obzirom na to da se može utvrditi u kojem iznosu je korisnik kredita platio naknadu za obradu kreditnog zahtjeva.
10. Nije osnovan tuženikov prigovor nedostatka aktivne legitimacije. Odredbom čl. 80. st. 1. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj: 35/05, 41/08, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22 i 156/22; dalje: ZOO) propisano je da vjerovnik može ugovorom sklopljenim s trećim prenijeti na ovoga svoju tražbinu, osim one čiji je prijenos zabranjen zakonom ili koja je strogo osobne naravi, ili koja se po svojoj naravi protivi prenošenju na drugoga.

11. Tražbina koje je predmet ugovora o ustupu potraživanja nije strogo osobne naravi bez obzira na to što je ustupitelj potrošač sukladno čl. 3. ZZP-a, a primatelj je pravna osoba (dakle, nije potrošač). Tražbina koje je predmet ustupa je novčana tražbina, a novčane tražbine nisu strogo osobne naravi neovisno o svojstvu ustupitelja kao potrošača, niti se njihova narav protivi ustupu.
12. Promjena u osobi vjerovnika ne utječe na identitet tražbine pa nije odlučno to što je ustupitelj potrošač, a primatelj nije. Identitet tražbine ustupom nije promijenjen što proizlazi iz odredbe čl. 84. st. 1. ZOO-a kojom je propisano da primatelj ima prema dužniku ista prava koja je ustupitelj imao prema dužniku do ustupanja. Dakle, novčana tražbina potrošača na temelju potrošačkog ugovora zadržava takvo svojstvo i nakon ustupa tražbine osobi koja nije potrošač. To znači da se i u odnosu tužitelja kao primatelja te tražbine i tuženika kao dužnika primjenjuju propisi koji se odnose na zaštitu potrošača.
13. Nadalje, i Europski sud zauzima takvo pravno stajalište u presudi C-383/18 od 23. svibnja 2019. (sudska praksa je javno dostupna na Internetskim stranicama Europskog suda). Europski sud je u točki 20. obrazloženja presude C-383/18 zauzeo sljedeće stajalište: "Uvodno valja pojasniti kako okolnost da se sporovi u glavnom postupku vode isključivo između prodavatelja robe ili pružatelja usluga ne predstavlja prepreku primjeni Direktive 2008/48 o ugovorima o potrošačkom kreditu. Naime, kao što je to naveo nezavisni odvjetnik u točki 24. svojeg mišljenja, područje primjene te direktive ne ovisi o identitetu stranaka u predmetnom sporu, nego o svojstvu stranaka ugovora o kreditu. Međutim, u ovom slučaju potraživanja koja su predmet sporova u glavnom postupku proizlaze iz triju ugovora o potrošačkom kreditu sklopljenih između triju potrošača i triju tuženika u glavnom postupku te su prenesena na tužitelja u glavnom postupku nakon prijevremenog ispunjenja obveza prema navedenim ugovorima."
14. Svjedok Zvonimir Despot (list 103-104 spisa) iskazao je da je sklopio ugovor o kreditu sa tuženikom 2005. godine za kupnju osobnog automobila za osobne potrebe, da prilikom sklapanja Ugovora svjedok i banka nisu pojedinačno pregovarali o pojedinim odredbama Ugovora, pa niti o spornoj odredbi nego da mu je djelatnik banke na potpis dao unaprijed formulirani obrazac Ugovora, da nisu pregovarali niti o visini naplaćene naknade za obradu kredita, niti mu je netko objasnio na što se odnosi ta naknada, odnosno koje protuusluge on za to dobiva od banke.
15. Dakle, iz iskaza svjedoka Zvonimira Despota proizlazi da je sa tuženikom sklopio Ugovor radi kupnje vozila za osobne potrebe, da vozilo nikada nije davao u najam niti ga je koristio u poslovne svrhe, da se prilikom sklapanja Ugovora o kreditu nije pojedinačno pregovaralo o pojedinim odredbama Ugovora nego mu je djelatnik banke na potpis dao unaprijed formulirani obrazac Ugovora, da je Ugovor sklopljen po principu "uzmi ili ostavi" odnosno da je sve već unaprijed bilo pripremljeno za potpis. Svjedok je iskazao da se nije pregovaralo o spornoj odredbi Ugovora niti o visini naplaćene naknade za obradu kredita, a niti mu je djelatnik banke pojasnio zašto se ta naknada plaća

baš u tolikom iznosu i da nije dobio objašnjenje koju protuuslugu dobiva za plaćenu spornu naknadu.

16. Niti iz isprava koje je dostavio tuženik ne proizlazi da je tuženik prije sklapanja Ugovora o kreditu dao bilo kakve informacije korisniku kredita o predmetnoj naknadi odnosno o tome na koje stvarne troškove se ona odnosi te o svrsi naplate te naknade. Stoga je sud u cijelosti prihvatio iskaz svjedoka Zvonimira Despota jer je logičan i uvjerljiv, a iz niti jednog dokaza u spisu ne proizlazi da je tuženik dao bilo kakve informacije potrošaču. Naime, u trenutku sklapanja Ugovora o kreditu korisnik kredita bio je potrošač, fizička osoba koja nije obavljala nikakvu registriranu djelatnost te je sklopio Ugovor o kreditu radi kupnje vozila za osobne potrebe.
17. Ništetna je odredba čl. 3. ugovora o kreditu kojom je ugovorena naknada za obradu kreditnog zahtjeva u iznosu od 3,30% od iznosa kredita.
18. Prema odredbi čl. 81. st. 1. ZZP-a ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, a prema odredbi st. 2. tog članka, smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca, a prema odredbi čl. 87. st. 1. ZZP-a nepoštena odredba je ništava.
19. Iz iskaza svjedoka Zvonimira Despota proizlazi da se o odredbi o naknadi za obradu kredita nije pojedinačno pregovaralo, kao niti o ostalim odredbama, već je cijeli ugovor bio unaprijed pripremljen od strane banke. Niti iz jednog dokaza u spisu ne proizlazi da su tuženik i korisnik kredita pojedinačno pregovarali o predmetnoj odredbi.
20. U konkretnom slučaju banka nije prezentirala korisniku kredita o kakvim se točno stvarnim troškovima koji ulaze u spornu naknadu radi. Predmetni Ugovor o kreditu predstavlja tipski ugovor kojeg je tuženik sastavio te se o toj odredbi nije pojedinačno pregovaralo. Povrijeđeno je načelo savjesnosti i poštenja koje podrazumijeva da su svi sudionici u obveznom odnosu dužni međusobno postupati obzirno i uvažavati interese obiju strana vodeći računa o smislu i svrsi obveznog odnosa. Tuženik nije dokazao opravdanost sporne naknade u ugovorenom postotku od iznosa kredita jer korisnici kredita kojima je odobren veći iznos kredita plaćaju i višu naknadu, iz čega proizlazi zaključak da predmetnom naknadom nisu pokriveni stvarni troškovi koje je tuženik imao pri obradi svakog pojedinog zahtjeva i odobravanja kredita. Korisnik kredita je iz ugovorne odredbe mogao zaključiti koji je iznos naknade s obzirom na to da je određen postotkom od ukupnog iznosa kredita, ali nije bio informiran o razlozima koji opravdavaju plaćanje te naknade (koje usluge i koji troškovi tu ulaze i u kojoj visini svaki od njih).

21. Iz okolnosti da se u konkretnom slučaju radi o tipskom ugovoru i da se o spornoj odredbi nije ni moglo pregovarati, može se zaključiti da banka o interesima potrošača nije vodila računa.
22. Uzrokuje li se predmetnom spornom ugovornom odredbom značajna neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana, i to na štetu potrošača, ocjenjuje se ne samo kvantitativnom ocjenom odnosa iznosa kredita i iznosa ugovorene naknade za obradu i odobravanje kredita, već i ocjenom bi li neprihvaćanjem te odredbe od strane potrošača, on bio ograničen u ostvarivanju svog prava (zahtjeva za kredit ili sadržaja ugovora o kreditu ili nametanjem neke druge dodatne obveze ili naknade).
23. Prema odredbi čl. 83. ZZP-a treba imati u vidu sve okolnosti prije i prilikom sklapanja samog ugovora, ostale ugovorne odredbe te narav robe ili usluge koja predstavlja predmet ugovora, sve s obzirom na vrijeme sklapanja predmetnog ugovora o kreditu.
24. Odredba o naknadi za obradu kredita je unaprijed formulirana od strane tuženika te korisnik kredita nije mogao imati utjecaj na njezin sadržaj. Korisnik kredita nije imao mogućnost sklopiti ugovor o kreditu bez navedene odredbe, niti pregovarati o toj odredbi jer u tom slučaju ne bi mogao sklopiti ugovor o kreditu, odnosno tuženik ne bi pristao na sklapanje ugovora o kreditu bez te odredbe ili s drugačijom odredbom o naknadi za obradu kredita. Korisnik kredita je imao mogućnost samo ili prihvatiti ili ne prihvatiti ugovor kojeg je unaprijed formulirao tuženik. Tuženik nije postupao u dobroj vjeri i korisnik kredita kao potrošač nije imao objektivne mogućnosti niti za pregovaranje oko sporne odredbe o naknadi za obradu i odobravanje kredita niti oko njenog neprihvaćanja, što je sve prouzročilo značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Zbog toga je odredba čl. 3. Ugovora o kreditu kojom je ugovorena naknada za obradu kredita ništetna sukladno odredbi čl. 81., 83. i 87. st. 1. ZZP-a.
25. Ništetnost odredbi o naknadama ne povlači za sobom ništetnost cijelog ugovora jer ugovor može opstati i bez tih odredbi sukladno odredbi čl. 324. st. 1. ZOO-a.
26. Prema odredbi čl. 323. st. 1. ZOO-a u slučaju ništetnosti ugovora svaka ugovorna strana dužna je vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takva ugovora, a ako to nije moguće, ili ako se narav onoga što je ispunjeno protiv vraćanju, ima se dati odgovarajuća naknada u novcu, prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke, ako zakon što drugo ne određuje.
27. Dakle, posljedica ništetnosti predmetnih ugovornih odredbi je da svaka stranka vraća ono što je primila na temelju tih odredbi, tj. svaka stranka ima pravo na povrat onog što je dala.
28. Neosnovano se tuženik poziva na odredbu čl. 326. st. 2. ZOO-a kojom je propisano da ako je uzrok ništetnosti bila zabrana manjeg značenja, a ugovor u cijelosti ispunjen, ništetnost se ne može isticati. Suprotno tuženikovim

navodima, korištenje nepoštenih i ništetnih odredbi u ugovorima o kreditu sklopljenim s potrošačima, ne predstavlja zabranu manjeg značaja.

29. Slijedom navedenog, obveza tuženika po osnovi ništetne odredbe o naknadama sukladno odredbi čl. 323. st. 1. ZOO-a je vratiti tužitelju iznos od 573,76 EUR.
30. Tražbina po osnovi povrata onoga što je stranka primila na temelju ništetne odredbe zastarijeva u općem zastarnom roku od 5 godina sukladno odredbi čl. 225. ZOO-a jer za tu tražbinu nije propisan poseban zastarni rok. Zastara restitucijskog zahtjeva po osnovi ništetne odredbe o naknadi za obradu kredita počinje teći od pravomoćnosti presude kojom se utvrđuje ništetnost te odredbe što znači da zastara te tražbine još nije počela niti teći jer tužitelj u ovom postupku traži utvrđenje ništetnosti te odredbe (takvo stajalište zauzima Vrhovni sud Republike Hrvatske Su-IV-47/2020 od 30. siječnja 2020.). Stoga je tuženikov prigovor zastare neosnovan.
31. U odnosu na zatezne kamate prema odredbi čl. 1115. ZOO-a kad se vraća ono što je stečeno bez osnove, moraju se vratiti plodovi i platiti zatezne kamate, i to, ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva. Tuženik kao trgovac je morao znati i da je odredba o naknadama ništetna jer nije dao nikakve obavijesti korisniku kredita o toj naknadi, niti je to vidljivo iz ugovora. Zbog toga, zatezne kamate teku od dana izvršenih plaćanja. Stopa zatezne kamate određena prema odredbi čl. 29. st. 2. ZOO-a za ostale odnose jer tražbina ne proizlazi iz trgovačkog ugovora.
32. Sud je na pripremnom ročištu odredio vrijednost predmeta spora u ukupnom iznosu od 1.147,52 EUR sukladno odredbi čl. 40. st. 3. ZPP-a. Tužitelj je u ovom postupku postavio tužbeni zahtjev za utvrđenjem ništetnosti odredbe ugovora o naknadama i tužbeni zahtjev za isplatu iznosa od 573,76 EUR. Posljedica ništetnosti sporne odredbe ugovora je obveza tuženika vratiti tužitelju iznos od 573,76 EUR, pa zahtjev za utvrđenjem ništetnosti ugovorne odredbe u konkretnom slučaju služi kondemnatornom tužbenom zahtjevu za isplatu. Stoga je po mišljenju ovog suda vrijednost predmeta spora koju je tužitelj naznačio u tužbi u iznosu od 1.974,10 EUR suviše visoko naznačena.
33. Tužitelj je uspio u parnici pa mu je tuženik dužan nadoknaditi parnične troškove sukladno odredbi čl. 154. st. 1. ZPP-a. Tužitelju su priznati samo oni troškovi koji su bili potrebni radi vođenja parnice i odmjereni su prema Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“ broj: 138/23) sukladno odredbi čl. 155. ZPP-a. O troškovima postupka odlučeno je u granicama zahtjeva koji je tužitelj postavio u troškovniku, a kojim granicama je sud vezan sukladno odredbi čl. 2. ZPP-a.
34. Tužitelju je priznat kao potreban za vođenje postupka trošak za sastavljanje tužbe u iznosu od 150,00 EUR (Tbr. 7/1 OT), za sastavljanje podneska od 30. svibnja 2025. u iznosu od 150,00 EUR (Tbr. 8/1 OT), za zastupanje na ročištima 22. listopada 2025., 19. veljače 2026. i 16. rujna 2026., svako u iznosu od 150,00 EUR (Tbr. 9/1 OT), za pristup na ročište za objavu presude u iznosu od 75,00 EUR (Tbr. 9/5 OT), sve uvećano za 25% PDV-a što iznosi 206,25 EUR

kao i trošak sudske pristojbe na tužbu u iznosu od 33,18 EUR i na presudu u iznosu od 80,00 EUR, odnosno ukupno parničnih troškova 1.144,43 EUR. Tužitelju pripadaju i zatezne kamate od dana donošenja prvostupanjske presude sukladno odredbi čl. 151. st. 3. ZPP.

35. Tužitelju nije priznat trošak sudske pristojbe na presudu preko iznosa od 80,00 EUR, a koliko je dužan platiti sukladno vrijednosti predmeta spora i nije mu priznata nagrada za poduzimanje pojedinih parničnih radnji odnosno za sastavljanje tužbe, podnesaka i zastupanja na ročištima preko iznosa od 150,00 EUR, a koliko mu pripada prema vrijednosti predmeta spora. Tužitelju nije priznat putni trošak za svjedoka jer mu navedeni trošak nije niti nastao.

U Zagrebu 28. listopada 2026.

SUTKINJA
Jasminka Gadža

Dokument je elektronički potpisan:
JASMINKA GADŽA

Vrijeme potpisivanja:
28-10-2026
14:45:54

DN:
C=HR
O=TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU
2.5.4.97=#130D48523337333838313838373732
L=ZAGREB
S=GADŽA
G=JASMINKA
CN=JASMINKA GADŽA

POUKA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka može podnijeti žalbu Visokom trgovačkom sudu Republike Hrvatske u roku od 15 dana od dana kada je održano ročište na kojem je presuda objavljena ako je stranka bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje, odnosno u roku od 15 dana od primitka presude ako stranka nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje, a podnosi se putem ovog suda u dva primjerka za sud i po jedan za svaku protivnu stranku.

Broj zapisa: **9-3088f-541f1**

Kontrolni broj: **078ce-5a2c5-a6146**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:
CN=JASMINKA GADŽA, L=ZAGREB, O=TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Trgovački sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.